

גלילית

פרשת חקת

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

התמימות בעבודת ה'

"זאת חקת התורה אשר ציווה ה' לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה". אומרים חז"ל: "חוקה חקקתי, גזרה גזרתי, ואין אתה רשאי לעבור על גזרתי". המצווה הכי לא מובנת בתורה, שאין בה טיפת היגיון לפי השכל שלנו - זו מצוות פרה אדומה. אדם שנטמא למת צריך להיטהר באפר פרה אדומה: שוחטים אותה, שורפים, לוקחים את האפר, מערבבים עם מים ומזים על הטמא. והנה הפלא - הכהן שמוזה נהיה טמא, והטמא נהיה טהור. שלמה המלך אמר על המצווה הזאת: "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני". החכם מכל אדם ניסה להבין את הסוד - ולא הצליח.

ולא זו בלבד: אומר האור החיים הקדוש: "זאת חקת התורה" - זו החוקה של כל התורה כולה. יש כאן משהו שהקדוש ברוך הוא רוצה ללמד אותנו. בפרשה הקודמת קראנו על קרח שעירער על משה רבנו, שאל: "טלית שכולה תכלת צריכה ציצית? בית שכולו ספרי תורה צריך מזוזות?" עירער על ההיגיון שבתורה. לכן בפרשה שלנו בורא עולם אומר: "זאת חקת התורה" - יש שני סוגים של מאמינים. יש מי שחוקר הכל בשכלו: למה זה טוב? למה זה רע? למה זה חולה? למה זה עשיר? כל הזמן חוקר שאלות אמונה מול בורא עולם. סופו של אדם כזה ליפול.

למה? כי "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני" - אם שלמה המלך לא הצליח להבין, איך אתה תצליח? מי שמוחזק מעמד בסופו של דבר, הוא רק מי שמבין שאין לו מספיק שכל להבין. זה לא שבורא עולם מצפה ממך שלא תפעיל שכל - אתה יכול לשאול שאלות, זה גם יעזור לך לגדול ולהבין. אבל דע לך: אם לא מצאת

תשובה, החיסרון הוא לא בבורא עולם - הוא בך. וזה קשה לאדם לקבל.

זה כמו חולה שנכנס למנתח מח, ופתאום אומר לפרופסור: "אני חושב שיש לך טעות, תחתוך דרך האוזן". הרופא שואל: "כבודו פעם למד רפואה? מה זה מח בכלל?" כל בר דעת יצחק עליו. כך גם מי שבא ושואל "איפה אלוקים היה בשואה?" - אתה מכיר את אלוקים? פעם למדת מי זה? היה לך דו שיח איתו? אין לך טיפת ידיעה ואתה בא ושואל שאלות. גם אני שואל לפעמים "למה כואב לי?" אבל אני לא תולה את זה בבורא עולם, אלא בעצמי.

"זאת חקת התורה" - תמימות. התמימות היא הדבר היפה ביותר בעולם. אנשים שמסרו נפשם על קידוש ה' לדורי דורות דווקא היו האנשים התמימים, לא דווקא החכמים שהתפלפלו. יש בורא לעולם במאה אחוזים, תורה מן השמיים במאה אחוזים, הוכחות חד משמעיות, אוהב אותי במאה אחוזים. יש לי שאלות עליו? אין לי מספיק שכל להבין אותו. זו תמימות. הדבר היפה ביותר שהחזיק אותנו עד היום הוא דווקא "לא יודע, אני לא מבין, אלוקים ציווה - אני עושה". "תמים תהיה עם ה' אלוהיך" - כך חיו אבותינו, כך נחיה אנחנו. ויש בפרשה עוד לימוד: משה רבינו במעמד מי מריבה פגע בעם ישראל במילה "המורים". על מילה זו נענש שלא יכנס לארץ. מכאן למדנו שהקדוש ברוך הוא מקפיד מאוד על פגיעה בדיבור. אני בעצמי חוויתי את זה: שבע שנים לא היו לי ילדים, עד שנזכרתי שפגעתי בבת ישראל שרציתי להתחתן איתה ופשוט נעלמתי לה. חיפשתי אותה, התנצלתי בדמעות, היא מחלה - וחודש אחרי אשתי נפקדה. הקדוש ברוך הוא מאוד לא אוהב שפוגעים זה בזה.

שבת שלום ומבורך!

זמני שבת

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
19:31*	19:30	19:34	19:30
20:22	20:21	20:25	20:21
21:20	21:17	21:21	21:17

בירושלים: לנוהגים 40 דק' 19:11

בית מדרש
מפואר

קליניקה
לטיפול בחיילים
פוסט טראומה
ברוח היהדות

ישיבה
של 1200 בחורים

ישיבה לצעירים
ומעון יום לילדים

בית תמחוי
ה"מסעדה"

אולם מרכזי
לשיעורי
הרב כ-1500
מקומות

סלי מזון למשפחות נזקקות

בונים אמפרייה
לכבוד בורא
עולם

קריית
יגאל ליבני
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
2381*

הניח תפילין ונצרך לצאת לכמה דקות מבית הכנסת והוריד התפילין על דעת לחזור ולהניח האם כשחוזר להניחם צריך לברך שוב?

אם הולך וחוזר בתוך חצי שעה, ולא נכנס לבית הכנסא, כשחוזר להניחם אינו צריך לברך, אבל אם שהה יותר מהזמן הנ"ל או שנכנס בהם לבית הכנסא צריך לחזור ולברך. (ש"ע סי' כה סעיף יב. רמ"א שם. משנ"ב שם ס"ק מד. הליכו"ע ח"א עמ' ג. וע' ספר פסקי תשובות הנ"ל הערה 226 הביא בשם הרב חלקת יעקב ח"א סי' קה).

מתי הזמן הנכון להוריד את התפילין בתפילת שחרית?

נהגו העולם שלא לחלוץ התפילין קודם אמירת 'קדושת וברא' ויש אומרים שאין לחלוץ קודם קדיש יהא שלמא שאחר 'שיר של יום'. ויש אומרים שיכול אף אחר 'קדיש תתקבל', וראוי ונכון שלא לחלוץ עד סוף אמירת 'עלינו לשבח'. (ע"פ הש"ע סי' כה סעיף יג. וע' ש"ה עמ"ס חולין תורה אור דף קטז. משנ"ב שם ס"ק נו. מטה משה סי' כב. ארצות החיים במאיר לארץ ס"ק קז).

טלית קטן שפתח בית הצוואר נקרע והתרחב האם היא כשרה?

אם רוב הטלית עדיין מחוברת, וכן לא נקרע לפניו עד סוף הטלית אלא נשאר מחובר לפחות 6 ס"מ, תופר הקרע והטלית כשרה. אבל אם נקרע יותר מכך ולא נשאר השיעור הנ"ל, צריך קודם כל להתיר הציציות ורק לאחר מכן לתפור הקרע. (ש"ע סי' טו סעיף ג. רבנו זלמן שם סעיף י. קיצור ש"ע סי' ו סעיף י. ארצות החיים שם ארץ יהודה סק"ג. חזו"א או"ח סי' ג ס"ק יט).

האם בקיפול התפילין צריך להקפיד שרצועות התפילין לא יגעו ברצפה?

צריך להקפיד שהרצועות לא תהיינה על הרצפה, גם בהנחתן וגם בקיפולן. (ספר קיצור השל"ה עמ"ס חולין. וכן הזהיר הגאון בעל החוות יאיר בספרו מקור חיים סי' כה סעיף יא. והוא בין בתפילין של יד ובין בתפילין של ראש וכמו שכתב בספר גנזי הקודש פ"ו סעיף יב ואכמ"ל).

משלחן רבנו

לכבוד ידידי ורעי....הי"ו.

אודות שאלת מר בדין הגשת מאכל בבוקר לאדם שלא התפלל שחרית.

הנה בגמ' ברכות (י:), מבואר שאסור לאכול קודם התפילה, שם למדו זאת

מהכתוב "לא תאכלו על הדם", שאין לאכול קודם שיבקש אדם רחמים על דמו. וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סימן פט ס"ג). ולכאורה יש מקום לאסור להגיש מאכל בפני אדם שלא התפלל שחרית, מפני שהרי הוא מכשילו באיסור אכילה קודם התפילה, והרי זה בגדר 'לפני עיור לא תתן מכשול'.

אמנם בשו"ת ציץ אליעזר כתב לחדש: דמי שאינו רגיל להתפלל כלל, אינו בכלל איסור אכילה קודם התפילה. אבל לענ"ד אין דבריו מחוורים כ"כ, שכן מה בכך שאינו מתפלל סוף סוף הרי הוא חייב בתפילה כמו כל יהודי אחר, ולמה זאת סיבה להקל עליו, ועשינו חוטא נשכר. וכעין זה כתב להעיר ע"ד בילקוט יוסף (ח"ד עמ' קג).

אלא שלמעשה יש להקל במקרה שכזה, ע"פ המבואר בשו"ת יביע אומר (ח"ב סי' טז), כיון שע"פ רוב אינו כתרי עברי דנהרי שכן יכול למצוא האוכל גם במקום אחר, ובכה"ג הוא מחלוקת הפוסקים אם יש איסור. ובמקום שבו הימנעות מהגשת האוכל תגרום למחלוקת, איבה או חילול ה', נראה שיש להקל, כדי לקרב את אחינו הרחוקים מתורה ומצוות, וכמו שצייד בשו"ת מנחת שלמה (סימן לה) בענין הגשת מאכל לאדם שאינו מברך, וסברותיו שם שייכות גם בזה.

מסקנת ההלכה: מותר להגיש אוכל לפני אדם שלא התפלל ואין בזה איסור משום לפני עיור לא תתן מכשול. בברכת כהנים באהבה, יגאל כהן.

**היו שותפים
בחסד**

03-8000-770

מסעדת החסד של הרב יגאל כהן
מגישה ארוחות חמות ומכובדות
למשפחות מעוטות יכולת

כ-800
משפחות
מקבלות
מצרכי מזון

ארוחות
צהריים חמות

OPEN
'המסעדה'
פתוחה מדי יום

כ-200
ילדים
מקבלים
ארוחת חמה

**האמא הזו
לא הכינה
היום לאכול.**

לא כי היא עסוקה
פשוט אין לה אחה להכין.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל הרב אחיה עובדיה

החת שקם לתחייה

בפרשת השבוע קוראים על מצות פרה אדומה. מוחמד בקוראן עירב פרה אדומה עם עגלה ערופה, ואמר שכאשר רצחו איזה אדם, שוחטים את הפרה ומזים מהאפר על המת, והוא קם ואומר מי הרג אותו... זה סתם דמיון. הוא שמע מחכמים את ענין פרה אדומה, ואת ענין עגלה ערופה, וחיבר אותם יחד. אבל באמת היה סיפור כזה על רבי קלונימוס, בימיו נהרג הבן של המלך, והמלך הזה היה טוב ליהודים. אמר לו השר שלו:

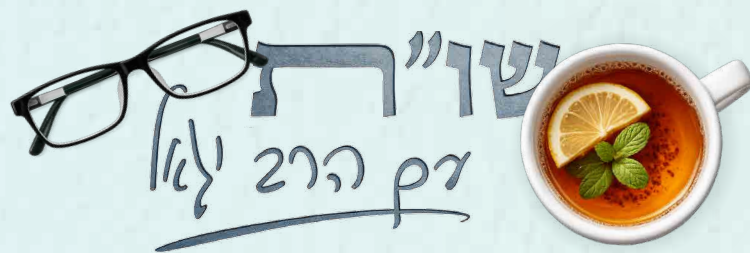

אתה יודע מי הרג את הבן שלך? היהודים! המלך האמין לו וקרא לרב של היהודים שיענה על הטענה הזאת. לקח רבי קלונימוס קלף, כתב עליו שמות הקודש והניח על ההרוג, והנה קם ההרוג ואמר: "השר הזה, הוא שהרג אותי!", וחזר לעפרו. אמר המלך לרב: תשאיר אותו בחיים. אמר לו הרב: אי אפשר להשאיר אותו בחיים, הוא קם רק לשעתו כדי להציל את היהודים.

ועל המקרה הזה יש רמז ב"נשמת כל חי", כתוב שם "המקיץ נרדמים והמפענח נעלמים", מה הכוונה? הקב"ה עשה נס שהקיץ נרדמים - זה הבן המת של השר, ועל ידי זה פענח נעלמים - את הדבר הנעלם מי הרג את הילד הזה. ובנשמת כל חי הכל כתוב בלי ה"א - "סומך נופלים ורופא חולים, פוקח עיוורים וזוקף כפופים", ואילו אחר כך כתוב "המשיח אלמים והמפענח נעלמים", למה באה הה"א הזאת? אלא היא באה לרמוז שזו הוספה מאוחרת לזכר מעשה שהיה.

בימינו מי יכול להחיות מתים? אף אחד! ביישיבה שלנו היה סיפור לפני כמה שנים באברך אחד שגילו לו צהבת, והכבד הפסיק לעבוד. הרופאים אמרו: אין מה לעשות, אולי אפשר לעשות השתלה בצרפת. הרב עובדיה כתב לנו המלצה בשביל שאנשים יתרמו להשתלה, אספנו כסף, והטיסו את האברך הזה לחוץ לארץ. הרופאים אמרו: מה זה, הבאתם לנו מת?! בשביל מה הבאתם אותו? היה עדיף שימות בארץ ישראל!... אמרו להם: תנסו, מה יכול להיות? והנה התחילו להתכוון לניתוח, ופתאום הכבד התחיל לעבוד! הרופא הגוי אמר למי שהיה שם: תגידו לאברכים שלכם שיקראו תהלים חזק. כי יש כח בתפלה.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

שאלה: האם כשצולים כבד מותר לפני כן לתבל אותו בתבלינים או שמא יש לחוש שהדבר יעכב את הדם מלצאת?

תשובה:

מותר לתבל את הכבד ומיד לצלותו. שאין התבלינים מעכבים את הפליטה של הדם (כמש"כ הרמ"א בס"ע"ו שמותר למרוח שמן על הבשר, וכן העלה בשו"ת דברי דוד ח"ד סי' ג'). מ"מ לא ישהה אותו בתבלינים, אלא יתבלו, ומיד יצלהו על האש, או שיתבל בעודו על האש כמבואר (במרוך בסימן עו סעיף ב').

שאלה: אדם שנגע במקומות המכוסים בראשי אצבעותיו האם צריך ליטול את כל היד, או רק את ראשי אצבעותיו?

תשובה:

הבא"ח בתורה לשמה כתב (סי' יד): שצריך ליטול את כל היד. (ע"ש ראייתו). ומ"מ מבואר מדבריו בס"י כג, שרק את אותה יד צריך לשטוף ולא את שתי הידיים.

שאלה: אם נפלה לי ציפורן לתוך התבשיל האם יש בעיה לאכול את האוכל?

תשובה:

ראיתי שהבא"ח בתורה לשמה ר"ב כתב בזה, ומבואר מדבריו, שאם הציפורן עדיין בתבשיל היות ובציפורניים שורה רוח רעה, יש להחמיר ולא לאכול את התבשיל. אך אם הוציאו את הציפורן, מעיקר הדין להקל שאפשר לאכול. ומכל מקום כשמוציאים אוכל ורואים שהוא נקי, נראה שמותר לאכול.

שאלה: אשתי הכינה אוכל לשבת, ותוך כדי הקילוף נחתכה באצבע ונפלה טיפת דם לתוך התבשיל, האם מותר לאכול את התבשיל?

תשובה:

צריך לדעת שזו זכות גדולה אם אדם נפצע בעשיית מצווה, ובג"מ כתב שזה כמו דם של הקרבנות! ולמעשה האוכל מותר באכילה כמבואר במרוך הש"ע (סימן טו) שדם האדם מותר מן התורה, ורק מפני מראית העין אסרו, אך מתי שזה מתערבב, אין מראית עין, וזה בטל ברוב כמבואר במרוך שם.

שאלה: יש לי כלב ואני מאכיל אותו במאכל הנקרא "בונזו" שעשוי עם בשר, ואני מערבב לו את ה"בונזו" יחד עם חלב האם יש בזה בעיה?

תשובה:

אם החלב קר מותר לערבב. וכן מותר בהנאה לכלב. ורק בבישול יש איסור. (כמבואר במרוך ביו"ד בסימן פז ס"א).

הזמינו עכשיו עד הבית
077-26-353-88

הצטרפו
למני "הלימוד היומי"
וקבלו
בכל חודש חוברת
מחזקת עד הבית,
עם מאמרים קצרים
מאת הרב יגאל כהן

נכנסים
ל-5 דקות
של אור

שפה קלילה

מתנה של מאושרים

קצר וחזק

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

איש את רעהו

יעזור

(ישעיה מ"א, ו')

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי מיוחד, שאינו מדבר לשון הרע על אף אחד, מסתכל על הסביבה בעין טובה, ולכולם יש לו בלב הרבה אהבה, האם מותר לספר לחברו דברי גנות על פלוני שירד מהדרך, כדי שיתפלל עליו בלב שלם ולא רק בערך, שישבו מהרה לדרך הישרה, וימצא את הדרך חזרה, ולהתחנן בעבורו שיחזור למוטב, שלא יסאר כמות שהוא עכשיו.

עניתי לאותו יהודי אוהב, שהגאון רבי ניסים קרליץ כותב, בספרו 'חוט שני' (שמירת הלשון פרק ו' סעיף ז'), שבאופן כזה מותר לדבר גנות על השני, שכיון שרוצה בטובת החבר, ואינו מתכוין אותו לקנטר, שמכוין בכל דבריו לשם לתועלת, כדי שהחבר יסגור ליצר הרע את הדלת, בכדי שיתפלל עליו חבירו, דבר גנאי באופן זה מותר לאומרו. אך צריך להיזהר לספר בצמצום, רק את מה שנצרך לתועלת, בלי להרחיב במאום.

נתפלל על הצלחת עם ישראל מכל הלב, כי אבא שבשמים את זה מאוד אוהב.

ולסיום נמשיך לחזק את העין הטובה בינינו, וכך נעריך ונכבד תמיד את חבירנו.

בכל ליל הסדר נוהגים עמך בית ישראל לשיר את הפיוט 'אחד מי יודע', שלכל העדות עמוק בלב הוא נוגע. שואל האדמו"ר מספינקא: מהו מהות השיר, ומהו המסר שהוא מעביר?

ותשובתו בדברים מאירים, שהלילה הזה הוא ליל שימורים, דברי סגוריא על ישראל אנו מזכירים. חמשה חומשי תורה, שהיא לנו אורה, שלשה עשר מדאי - מדות הרחמים, שבזכותם אנחנו קיימים, ארבע אמהות, שעל עם ישראל מתפללות, וכן על זה הדרך, סגוריא עצומה על ישראל ולא רק בערך.

ושואל האדמו"ר הצדיק והקדוש, שאלה היתה צריכה לעלות לנו בראש, איזו סגוריא יש במה שאומר הפייטן בשיר, את 'תשעה ירחי לידה' מזכיר.

ומתוך האדמו"ר הקדוש והטהור, תשובה מדהימה הרי היא כמגדלור, איך לחזק את העין הטובה על אחינו עם ישראל, לתשובה כזאת מי מלל ומי פלל. שגם אם רואים יהודי שנאה רחוק מאוד משמירת תורה ומצוות, תשעה חדשים בבטן אמו היה אז באורות, ולמד שם את כל מקצועות התורה, כולל את חלקי המשנה ברורה, וכמו שמובא במסכת נדה (דף ל' ע"ב), וכך היא המידה.

וזו היא סגוריא גדולה ועצומה על כל אחד ואחד מעם ישראל, ועל ידה נזכה בקרוב ממש לבית המקדש בנין אריאל.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

לשבח כל התקדמות

אחים יקרים! צריכים לדעת, שכדי לעלות בעבודת ה' יתברך, צריך להעריך כל עלייה, ולשבח כל שיפור בעבודת ה' יתברך, שעל ידי כך אפשר להגיע לדרגות גבוהות. האם צפיתם אי פעם במופע חיות ים מאולפות? סוסי ים רוקדים, ודולפינים עורכים תחרויות בבריקה, אפילו לווייתנים קופצים באוויר, מעל חבל המתוח בגובה מספר מטרים מעל המים, כיצד מאלפים אותם?

ניקח דוגמא את הלווייתנים, מאלפי הלווייתן מותחים חבל לרוחב קרקעית בריכה. כל פעם שהלווייתן חוצה את החבל, הוא מקבל גמול על כך, דג, על הפעולה שעשה. למחר גם כן הם מרימים את החבל מעט, כאשר הלווייתן שוחה מעל החבל, הוא זוכה לפיצוי, כאשר הוא שוחה מתחת לחבל אינו זוכה לפיצוי, וכך ממשיכים המאלפים ומרימים את החבל בהדרגה, קצת קצת, תוך שהם ממשיכים להרים את החבל, הם מעניקים פרס על כל פעם שהם עוברים מעל החבל.

לא עובר זמן, והלווייתן לומד שהוא חייב לשחות מעל החבל כדי לזכות בדג. לכן כאשר המאלפים מותחים את החבל מעל פני המים, מזנק הלווייתן כדי לזכות בפרס הממתין לו, כך ממשיכים המאלפים ומרימים את החבל באוויר, ופעמים מצליחים המאלפים להישג גדול, שהלווייתן קופץ לגובה שלשה מטרים מעל פני המים. אם ננתח את סיבת הצלחת המאלפים, יש להצלחה זו שלוש סיבות:

א. המאלפים קבעו יעד עבור הלווייתן, לזנק שלשה מטרים מעל פני המים.

ב. הם בנו תוכנית של צעדים הדרגתיים, הניתנים להשגה, על ידי הרמת החבל, ולא קבעו לו עובדה קפוצ' מיד שלשה מטרים.

ג. והיא החשובה ביותר, המאלפים העניקו פרס על כל ביצוע טוב, גם לפני שהושג היעד הסופי.

כדי להצליח בעבודת ה' יתברך, חייב לשבח על כל התקדמות.

ה' מתגאה בך

כתב רבינו היעב"ץ זיע"א בהקדמה לסידור, סולם בית אל יסוד גדול בעבודת ה' יתברך: "עצה טובה גדולה וחשובה היא, מי לה' אלי, ידע ישראל כי ה' הוא מתגאה בו. ככתוב אין כאל ישורון רוכב שמים... ובגאותו. וכתוב (ישעיה מט', ג') "ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר". וה' יתברך הוא גאותן של ישראל כאמרו ואשר חרב גאותך. וכי אין לנו להתגאות בזאת גאווה גדולה ונפלאה שאין למעלה הימנה בערכנו. הוא שהכתוב משבח יהושפט ויגבה לבו בדרכי ה'..." וידוע מה שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין לו' ע"א), לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם.

דע מאין באת

אמר רבי יוסף שלום אלישיב זיע"א: "...לדעת את חובתו ואחריותו, עליו לדעת את מעלתו כי הוא נוצר מתחת כסא הכבוד, ועל זה אמר התנא (אבות ג', א') "דע מאין באת", הלא נשמתך טהורה, וחובתה גדולה עד למאוד". דברי אגדה (פרשת קדושים).

חשוב אצלו

אמר רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א: "האדם צריך לומר: מעשי שאני עושה מצות ה', חשוב אצל הבורא יתברך, וה' יתברך, כביכול, יש לו תענוג מן המצוות שלי שאני עושה. כי אם, חס ושלום, יהיה עניו במצות ה', ויאמר מה מעשי חשובים אל ה', זה הוא כפירה, אדרבה, במצות ה' צריך האדם להיות לו לאמר, מעשי שאני עושה רצון ה', הם חשובים בעיני הבורא, ויש לו תענוג לה' יתברך, ממעשי שאני עושה את מצותיו יתברך..." קדושת לוי (פרשת עקב).

סידור 'גל ליבי' עם אימרות חיזוק מרגשות מאת הרב יגאל כהן

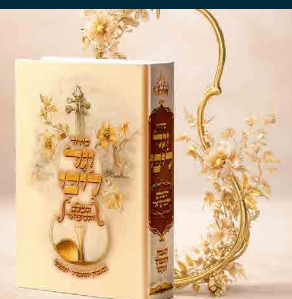
ב- 50 ₪ בלבד!!!

קבלו את הסידור שלכם עכשיו!
באתר "יביע אומר"
או התקשרו 03-8000-770

לכל התפילה יש ניגון משלה

סידור עם לב ונשמה

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר ערך של מעשה

בקבוק מים מינרליים חצי ליטר עולה בסופרמרקט שקל וחצי. אותו בקבוק בדיוק בחנות המכולת עולה שלושה שקלים, במסעדה - חמישה שקלים, ובמלון יוקרתי - 20 ש. כל מקום נותן ערך שונה לאותו בקבוק. אם אתם מרגישים חסרי ערך, אולי זה בגלל שהסביבה לא מעריכה אתכם ואת מעשיכם נכון.

התורה מלמדת אותנו שכל מעשה, גם הקטן ביותר, שווה הרבה. בני ישראל בפרשת חקת, עוברים דרך הבשן, ועוג מלך הבשן יוצא לקראתם למלחמה. משה רבנו חושש

מעוג, עד שהקב"ה צריך לומר לו: "אל תירא אותו..." (במדבר כ"א). למה משה רבנו פחד מעוג מלך הבשן? זה לא בגלל הגודל שלו, שכן הוא כבר ניצח את אחיו, סיחון, שהיה בגודל זהה. אלא זה בגלל מעשה אחד קטן שעשה עוג, ששינה את המאזן: "ויבוא הפליט..." (בראשית י"ד, ג). הוא זה שבישר לאברהם אבינו שנחטף בן אחיו לוט. ואף על פי שכוונתו היתה שאברהם

אבינו ייהרג בהיגיון החילוץ ועוג יתחתן עם שרה, בכל זאת הקב"ה לא מקפח שכר כל ברייה, וכיוון שבפועל יצא משהו טוב מהמעשה שלו, ולוט אכן ניצל - היתה לו זכות של מעשה טוב. שנבין עד כמה גדולה הזכות של מעשה אחד טוב.

יש סביבתנו המון הזדמנויות לקנייה של מעשים טובים. כל קנייה מביאה איתה משהו נוסף "בחינם".

כשאתה קונה קנאה, אתה מקבל כאב ראש בחינם.

כשאתה קונה כעס, אתה מקבל תסכול בחינם.

כשאתה קונה שנאה, אתה מקבל אולקוס בחינם.

אבל...

כשאתה קונה אמונה, אתה מקבל חברות בחינם.

כשאתה קונה סבלנות, אתה מקבל שלווה הנפש בחינם.

כשאתה קונה חמלה, אתה מקבל אהבה בחינם.

עכשיו זה תלוי בנו מה נקנה. הבה נקנה מעשים טובים. אפילו מעשה קטן טוב אחד משנה את כל התמונה, ואם אתם או אחרים לא מעריכים את המעשים שלכם - אל תיפלו ברוחכם. אולי אתם בסביבה לא מפרגנת, אבל כבר חז"ל לימנו אותנו "זורע צדקות, מצמיח ישועות" (מתוך ברכת יוצר אור), האדם זורע צדקות ומעשים טובים, והקב"ה יצמיח לכולנו ישועות.

"אין מעשה קטן מדי, אם הכוונה בו גדולה."

המקום שלי

יש משהו קשה כשאין לך מקום,

שאתה בין אנשים אבל אתה לא באמת שייך, ואני הכרתי את ההיבט הזה טוב מדי, בכל מקום שהגעתי אליו הרגשתי שאני צריך להתאים את עצמי, לדבר אחרת, להתנהג אחרת, להיות משהו אחר, לא להיות אני רק כדי שיקבלו אותי, בהתחלה זה עבד, אנשים חייכו אלי, דיברו איתי, אבל בפנים הרגשתי ריק, כאילו אני נמצא אבל לא באמת קיים, כל פעם שחזרתי הביתה הייתי שואל את עצמי שאלה פשוטה מי אני באמת, יום אחד באמצע שיחה עם כמה אנשים שמתי לב שאני שוב משחק תפקיד, שוב דברים שלא באמת באים ממני, ופתאום נעצרתי, בפעם הראשונה לא המשכתי, שתקתי רגע ואז אמרתי את מה שאני באמת חושב, היה שקט, הרגשתי חשוף, כאילו כולם רואים אותי באמת, אבל אז קרה משהו מפתיע, לא התרחקו ממני, להפך, השיחה נהיתה אמיתית יותר, פתוחה יותר, באותו רגע הבנתי משהו שלא הבנתי שנים, כל הזמן ניסיתי למצוא מקום אחר במקום לבנות בתוך מקום עצמי, התחלתי על ידי הדרכה לשחרר את הצורך להיות משהו אחר ולהסכים להיות מי שאני באמת, לא כולם התחברו אלי וזה היה בסדר גמור, אבל אני נשארתי אני כי היה חיבור אמיתי, היום אני יודע את המקום שלי לא לפי כמה אנשים מקבלים אותי אלא לפי כמה אני מקבל את עצמי, וכשזה קורה אתה כבר לא מחפש מקום אתה פשוט נמצא בו.

לפעמים שאלה הלכתית מלווה אותנו לאורך כל היום

במקום לדחות, לנחש או להסתפק אפשר לקבל תשובה ברורה ומיידית בקו ההלכה "שאל את הרב" בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו 2381*

חשא
כבוד

שאלה
הלכתית
לא חייבת להיות

המנגל ששרף סמכות

מנגב את הדמעות, מביט בי, מחייך, ומבצע את מה שביקשתי.

מה החיוך הזה אומר? באותם ימים חשבתי לעצמי: "הנה, הילד הזה מבין רק כח". התייאשתי מדיבורים. הפכתי להיות 'אבא של קיצורי דרך'. רוצה ביצוע? תפעיל כח. סמדר היתה חסרת אונים. היא ראתה את המצב הזה, כאבה אותו, אבל מתוך ייאוש האמינה שזו הדרך היחידה למנוע מאליה להפוך את הבית על פניו.

ואז הגיע חוה"מ סוכות. הסוכה היתה מלאה, כל המשפחה המורחבת שם, הבשר על המנגל, הריח של הגחלים באוויר. אליה, כדרכו בקודש כשהוא מחפש תשומת לב (בדרך כלל כשיש קהל), החליט לבצע תרגיל אקרובטי: הוא בעט במנגל הבווער.

נתחי בשר וגחלים עפו לכל עבר. הגיצים כמעט פגעו בילדים קטנים. באותו רגע, הפיזו שלי לא רק נשרף - הוא התאדה. תפסתי אותו ונתתי לו מכות שמעולם הוא לא קיבל אל מול כולם. את השקט שהיה בסוכה היה ניתן לחתוך בסכין, וגם אז הסכין היתה נשברת. כולם היו בהלם. זו היתה הפעם הראשונה שראו אותי מאבד שליטה בצורה כזו. אחותי ניסתה לגונן עליו, להפריד, ואני הייתי בטוח שזה "צו השעה". רציתי לקבור את עצמי מבושה, אבל הלב שלי ניסה להצדיק את זה: "תראו מה הוא עשה! הוא סיכן ילדים!".

ואז אליה פתח את הפה. הוא בכה בדמעות כבדות בגיזוז חזק, כאלו שלא נספגות בחולצה אלא נשארות שם, עדות חיה לכאב. הוא הסתכל עליי ואמר מילים ששינו לי את החיים:

"זה לא פייר, זה לא כחות.

על ילד שהוא "לא רואה בעיניים", בדרך כלל מתכוונים שהוא שובב. אבל אליה היה מביט לי היישר לתוך לובן העין, שומע אותי קורא לו בפעם השלישית בטון של סירנה, אומר לי בשלווה של נזיר: "אני בא", וממשיך לבנות בלגו כאילו אני שקוף.

דווקא בגלל שהוא כזה פיקח, הצפצוף שלו הוציא אותי מהכלים - ושביר אותם. הרגשתי שחייבת להיות פה היררכיה, שמישהו פה צריך להירגע, ובגלל שלא היה לי זמן למשחקי פסיכולוגיה, עשיתי את הדבר שתמיד הצטערתי עליו חמש דקות אחרי:

הייתי מחטיף לו. ככה, "חינוך של פעם", רק בלי החינוך.

ואז היה קורה הדבר המדהים: הוא היה בוכה,

שלום לכם, אני אביהו. בן 35, נשוי לסמדר, יש לנו חמישה ילדים שנעים על הציר שבין "חמודים להפליא" לבין "מוציאים מהדעת באופן שיטתי". אחד מהם הוא אליה, בן 7.

בואו נדבר רגע על אליה. אליה הוא לא ילד, הוא פרויקט הנדסי מורכב. הוא חכם, הוא בוגר, והוא הבעלים הרשמי של מבט שגורם לסוהרים ותיקים להשפיל עיניים. כשאומרים

אמפרייה

זכויות נצח בבית

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

הכאה מול דיבור

בפרשתנו נעמוד על ענין חטאם של משה ואהרן ב"מי מריבה". משה רבינו, מצטווה לדבר אל הסלע כדי להוציא מים לעם הצמא, אך בסופו של דבר הוא מכה בו. בעקבות סטייה זו מהציווי, נגזרת הגזירה הקשה: "לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם".

יש להבין הרי בפרשת בשלח, כאשר רצו בני ישראל מים, הציווי האלוהי היה הפוך: "והקפית בצור ויצא מן הצור מים" (שמות יז, ו). ואם בראשית הדרך ההכאה היתה הדרך הרצויה, מדוע כאן היא נחשבת לחטא כה חמור?

הביאור לכך טמון בהבדל המהותי שבין שתי צורות ההנהגה: הכאה מול דיבור. אף ששניהם מעשי נסים, אולם הוצאת מים על ידי דיבור היא נס בדרגה גבוהה ומזוככת הרבה יותר מאשר ההכאה, שהיא פעולה תקיפה ומוחשית יותר.

דור יוצאי מצרים: היה זה דור שזה עתה נחלץ מכור הברזל של השעבוד. הם היו רגילים לכח פיזי ולהנהגה מוחשית. כדי להשפיע עליהם ולחזק את אמונתם, היה צורך ב"הכאה" - פעולה עוצמתית המנפצת את חוקי הטבע לעיניהם.

אולם בפרשתנו פרשת חקת, מדובר בדור חדש שגדלו "בצילה דמהימנותא", ניזונו מן המן, הוקפו בענני כבוד ושתו מבארה של מרים. הם הגיעו לדרגה רוחנית גבוהה שבה הנס הראוי להם הוא נס של דיבור. עבורם, קידוש השם האמיתי היה לראות כיצד גם הטבע הדומם נשמע לדיבורו של צדיק.

ונשליך מזה, לענין חינוך ילדים, לכל ילד יש את ה"שפה" המתאימה לו. בתחילת הדרך החינוכית, בגיל הרך, לעיתים אין מנוס מהצבת גבולות נוקשים וברורים - מעין הנהגה של "הכאה" (במובן הסמכותי). זהו השלב שבו בונים את המסגרת הבסיסית. אך ככל שהילד גדל ונשמתו הולכת ומתזככת, ככל שהוא הופך לבר-דעת, הדרך להגיע אל ליבו משתנה. עלינו לשאול את עצמנו בכל עת: האם אני עדיין "מכה" בסלע, כשכבר הגיע הזמן "לדבר" אליו?

פעמים רבות שימוש בכח, בתקיפות יתר, במקום שבו נדרשת הבנה, הקשבה ודיבור, עלול לחסום את הדרך אל היעד הרוחני. הנהגה שאינה מותאמת לדרגת הנער עלולה למנוע ממנו את הכניסה ל"ארץ ישראל" הפרטית שלו - לפסגות הרוחניות שהוא מסוגל להעפיל אליהן.

מה אתה חושב שאני יכול לעשות? תראה איזה ענק אתה ואני קטן. בא נראה כשאני אגדל - אז אני אראה לך מה זה. אם היית חזק, לא היית מרביץ לי".

במילים שלו הלמו בי כהוגן, הוא צדק בכל מילה. הוא נכנס הביתה, ואני נשארתי שם, "האבא הענק", מרגיש פתאום הכי קטן בעולם, עם דמעות בעיניים שאומרות: "הנה, שוב נפלתי בזה". באותו רגע הבנתי הכל. הבנתי למה הוא תמיד מחייך אחרי מכות: הוא מחייך כי הוא תמיד מרגיש שהוא ניצח. כי הוא גרם לי, המבוגר, האיש הגדול, לרדת לרמה שלו. הוא גרם לי להוכיח שאני לא "אבא", אלא סתם מישו שיש לו יותר כח פיזי כרגע.

הבנתי שיש משהו פגום במערכת. אני לא הייתי דמות, הייתי שוטר. איש תחזוקה של סדר. והגרוע מכל - נכנסתי איתו ל"תגרות". לפעמים הייתי עושה לו "ברוגז", לא מדבר איתו כעונש. בכך יצרתי בינינו מערכת יחסים חברית. אם אני עושה ברוגז לילד שלי, אני משדר לו שאנחנו באותה דרגה. חברים עושים ברוגז. אבא לא עושה ברוגז - אבא הוא הסמכות, הוא המצפן, הוא מעל זה.

הבן שלי טען טענה נכונה: אבא חזק לא מפעיל כח. כח הוא המפלט של מי שאין לו סמכות. אם אני צריך להכות כדי שישמעו לי, סימן שאין לי דמות של אבא בבית, יש לי רק שרירים. והיררכיה? היא לא נבנית מהפחד של "כשאני אגדל אני אחזיר לך", היא נבנית מהערכה של "אני רוצה להיות כמו אבא".

עשיתי שינוי, זה היה ארוך וזה לא היה קל, אבל זה היה חייב להיות. התחלתי לבקש דברים בחיוך, באהבה. אליה, כמובן, המשיך בשלו ולקח את הזמן. במקום להתפרץ, ניגשתי אליו שוב: "אליה, אתה זוכר מה ביקשתי?". בלי צעקות, בלי ידיים. פשוט עקביות של פלדה עטופה במשי.

הוא היה מהנהן, ובסוף מבצע. לא נתתי לו פרסים על זה, כי זה מה שצריך לעשות. אבל כשעשה משהו מעבר, כשהגדיל ראש - שם שפכתי את כל המשוב החיובי שבעולם.

היום הוא יודע שיש לו אבא חזק. לא חזק בידים - חזק בסבלנות. חזק בעקביות. אבא שלא נותן לו ליפול, אבל גם לא נופל למלכודות שלו.

אליה הבין שאני כבר לא "חבר למאבקי כח", אלא המנהיג של הבית. כשהוא פוגש קור רוח מול ניסיונות המרד שלו, הוא מקבל בטחון. הוא מבין שיש מישו יציב על ההגה. את האנרגיה שלי העברתי מהענשה על "מה אסור" לחיזוקים על "כמה אתה יכול לצמוח". וראו זה פלא: גם כשהיה קהל לפראות שלו, הוא לא התנהג בפראות.

ילדים הם המראה שלנו: הפעלת כח מלמדת שרק הכח קובע, אבל סמכות מתוך איפוק מלמדת להיות בני אדם. היום, כשאליה מביט בי, הוא כבר לא רואה שוטר מאוים שמאבד שליטה - הוא רואה אבא. וזו ההיררכיה האמיתית.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת: anafeam3@gmail.com

בונים אמפריה

לכבוד בורא עולם

קריית יגל ליבי
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

לדורות
של בורא עולם

כל היום... ואני מבינה אותך... אך למה לא למלא את הזמן הזה בדברים שיועילו לי? למה לא להפוך את השעתיים האלה במקום שעתיים שלעולם לא יחזרו, לשעתיים שהם מעל הזמן? במקום שעתיים מול המסך, שעתיים בשיחה או ארוחת ערב עם הבעל, בצפייה/שמיעה של שיעור תורה מחזק או קריאה בספר מחזק, מותר לך לנוח בחוסר מעש לעיתים, אך למדתי על בשרי שהשקעת הזמן בעניינים רוחניים נתן לי הרבה יותר כח מאשר אם השקעתי את הזמן במשהו חסר משמעות. כשאשה צופה בפלאפון שעתיים, השעתיים מסתיימות וזהו, הן אינן עוד. כשהיא הולכת להרצאה והרב או הרבנית מדברים שעתיים, השעתיים הגשמיות נגמרות אך הן הופכות לשעתיים נצחיות ששמורות לה לנצח נצחים!

מדוע צדיקים במיתתם קרויים חיים? היות והם הכניסו תוכן רוחני לחיים שלהם עד כדי כך שהחיים שלהם ממשיכים גם אחרי המוות. אשתדל לנצל את זמני הפנוי בעניינים רוחניים, במצוות וחסד, זה ממלא את הלב יותר מכל דבר אחר!

תחושת זמן

אל תתני לזמן לעבור מבלי שתחושי אותו.

את בזמן איכות עם הבעל? עם הילדים?

את בנסיעה למקום מצווה?

תעריכי כל דקה, תעריכי את הזמן הזה שאת עושה חסד עם אדם אחר, שאת משמחת מישור - גם אם זה את עצמך, שזה חשוב לא פחות! לא לתת לזמן החשוב הזה לחמוק לי מבין האצבעות כי ברגע שאני אעריך אותו ואחוש אותו, הוא יהפוך להיות בעל משמעות והשפעה טובה על חיי.

זמן תפילה

אשה מחויבת בתפילת שמונה עשרה אחת ביום (אם אינך יודעת כיצד להתפלל, בקשי מאדם שיש לו ידיעה בנושא שיראה ויסביר לך, זה לא מסובך ומאוד מקרב אותך לבורא עולם). הזמן החשוב הזה בו אני עוצרת הכל, את המרתון, את המטלות, את הקשר שלי עם כל דבר אחר בעולם מלבד הקשר שלי עם בורא עולם ופשוט מתייחדת איתו, מתבודדת איתו, זה רק אני והוא. זה כמה דקות שמזכירות לי שיש בורא לעולם ושהקשר בינינו זה הקשר החשוב ביותר! מעבר לתפילת שמונה עשרה, בפי צריכה להיות שגורה תפילה כל הזמן! לפני כל דבר שאת עושה, לכל מה שאת הולכת, לפני כל מעשה - לקחת את בורא עולם איתך! לדבר עם בורא עולם במילים הפשוטות שלך, מתוך קירות הלב שלך - פשוט לקלף את הכל! כי מעל הכל בורא עולם רוצה את הלב שלי. התפילה הזאת קושרת אותי אליו ומטעינה לי את המצברים... אני פתאום נזכרת, בתוך כל הטירוף, שזה בכלל לא בידיים שלי ושכלי סיעתא דשמיא אין לי סיכוי להצליח באמת בשום דבר! אז זמן תפילה - כל יום זה חובה! זמן תפילה - לפני כל פעולה!

הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

לחיות באמונה

זמן פנוי

מה את עושה בזמן הפנוי? חלק מכן קראו את השאלה הזאת ומיד צחקו: "לי יש זמן פנוי? הלוואי!!!", אך האמת היא שהכל תלוי בדרך בה נחלק את זמננו ובואו נודה על האמת, גם אם אני מדי פעם נחה, יושבת, אני לא אודה בזה בקול רם... מי שישאל ידע ש: "לא ישבתי כל היום!" (ולגבי זה חשוב להזכיר "מדבר שקר תרחק", אסור גם בזה לשקר ולשנות את האמת אפילו במעט!).

ובכל זאת, מה את עושה בזמן הפנוי?

יש אשה שבערב מתיישבת על הספה עם משהו טעים שהיא אוהבת, אולי כוס יין וצופה בפלאפון. אז היא רואה סרט, העבירה שעתיים...

היא לא הרגישה שעברו שעתיים...

מה נתנו לי השעתיים האלה?

האם הפלאפון הזה העניק לי איזשהו ערך מוסף לחיים?

לרוחניות שלי? לדימוי העצמי שלי?

לזוגיות? לחינוך הילדים?

משהו טוב יצא מזה?

אז את רוצה להגיד שכיף לך לשבת בחוסר מעש אחרי העשייה שלך של

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" 2381*

כמה מים צריכה לשפוך על ידיה בנטילת ידיים שקודם הסעודה?

כמות המים לנטילת ידיים קודם הסעודה היא, 'רביעית' מים לשתי הידיים, כלומר 81 גרם. אבל טוב להוסיף מים וליטול בשפע, כמו שאמר אחד החכמים בגמרא הקדושה: "אני נוטל ידיים מלוא חופנים מים, ויתנו לי משמים טובות מלוא חופנים".

מים המלוכלכים בעפר האם מותר ליטול בהם נטילת ידיים?

כתוב בהלכה שמים שמראם השתנה, כמו מים שנפל לתוכם צבע, לא נוטלים בהם ידיים קודם הסעודה, (כיון שצריך שהמים יהיו נקיים), אבל מים עם עפר מותר ליטול בהם ידיים, כיון שכך היה דרך המים בזמנם להיות מעורבים בעפר וטיט. (ולכן הם נחשבים כמו מים רגילים).

הצטרפו עכשיו

לברכה כפולה!

03-8000-770

חוגגים ומתברכים

ידועה הסגולה להוסיף ברכה ביום השמחה ע"י קיום סעודת עניים למי שאין להם.

בתרומה חד-פעמית, אתם יכולים להיות שותפים במצווה אדירה ולהאכיל 200 איש לכבוד השמחה שלכם

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

קצת שקט...

שמעתי על שאלה מחרידה... קשה, אך מלמדת המון לחיים! למה רובם של שורדי השואה יצאו עם חוסר באמונה ואפילו אתאיסטיות? הרבה סיפורים יש מהשואה שאנשים כעסו מאוד על ה' יתברך, וגם ששרדו עדיין נותר להם הרושם שה' יתברך חס ושלום אינו...

ולעומת זאת, מהטבח של השביעי באוקטובר - רוב השורדים יצאו דווקא מאוד מאוד מחוזקים באמונה, למרות שלפני זה לא בטוח שחיו חיים שקרובים לה'.

כמה שמענו שאמרו "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד" בזמן הטבח עצמו? וכמה סיפורים על אנשים ששרדו וראו ניסים וחזרו בתשובה לאחר מכן, או שהאמונה חדרה להם עמוק בעצמות? מה ההבדל? בשני האירועים הללו, טבחו בנו בשל היותנו יהודים, בשניהם הקושי לא נתפס ולא ניתן להבין אותו בכלל בשכל...

בשואה, ה' ירחם, לא נתנו ליהודים זמן לכלום...

כל הזמן הריצו אותם מעבודה לעבודה, מריצה לריצה... לא היה זמן שקט. כל הזמן מלחמות ופחד ועבודות קשות.

בשביעי, ה' ירחם, היהודים שנחטפו היה להם המון זמן לשבת בשקט עם עצמם. היה להם זמן להיכנס לתוך עצמם ולגלות שם את האמונה ואת ה' יתברך... גם מי שניצל באותו יום מהתופת, היה לו זמן אחר כך לעכל את כל מה שקרה, וכמעט כולם הרגישו את הניסים ואת ההשגחה העליונה שאפפה אותם עד להצלתם.

מאורעות קשים מאוד עם ישראל עבר ועוד עובר... קשה מאוד לכתוב על זה משהו... רק נלמד נקודת אור קטנה וחשובה מאוד - שאנחנו עוצרות

וחשובות - יש מקום לקב"ה ולאמונה המחיה את הנפש להיכנס. אבל כשכל היום מרצדים מול העיניים מסכים על כל גווניהם... אין לנו טיפת זמן לשבת עם עצמנו ולחשוב - ואז מתי נכניס אמונה? אמנם כן, יש היום ברשתות גם רבנים ותורה, אך חסר החיבור האמיתי לעצמך. ברגע שאנחנו עסוקים בחיצוניות וברעשי רקע, אנחנו לא מכניסים את האמונה ללבנו, למעשה... שבי קצת עם עצמך, אל תפחד משקט, תכנסי לתוכך, מה את מרגישה? מה העניינים איתך? טוב לך בחיים? בואי ננשום את האמונה של ה' יתברך לעצמות... ניתן לזה להחיות לנו את הנפש. זה נותן כח ממשי. בהצלחה.

תאריך
מזכרת הרבנים
תאריך גולן

זאת חקת התורה

מעשה בשני בחורי ישיבה שנסעו בכביש, והנה לפתע עצר אותם שוטר. ראה שאחד מהם אינו חוגר חגורת בטיחות, והחל לרשום לו דו"ח. לפתע פנה אליו אותו בחור ואמר לו 'סלח לי, אדוני השוטר. אפשר לשאול אותך שאלה?'. 'בוודאי', ענה השוטר תוך כדי שהוא עסוק בכתיבת הדו"ח. 'האם אתה שומר שבת?'. 'לא', ענה השוטר. 'האם אתה מניח תפילין?'. 'לא, אבל תאמין לי, אני יותר צדיק ממך, ובטוח שאהיה בגן עדן'.

שאל הבחור 'אם כן, למה אתה רושם לי דו"ח?'. השוטר לא הבין את השאלה. 'מה זה קשור?', תמה. 'עברת על החוק וזה לא בטיחות'. אני חייב לרשום לך דו"ח'.

'נכון', ענה הבחור, 'אבל תסכים איתי שלא עברתי את המהירות, ויש לי רישיון נהיגה, ויש לאוטו טסט וגם ביטוח. גם עצרתי בתמרור עצור וברמזור אדום קצת לפני שתפסת אותי. אבל רק בגלל עבירה אחת אתה רושם לי דו"ח. רק תדע שגם בשמים ינהגו איתך באותה מידה. תעבור על חוק אחד או מצווה אחת ממצוות ה' - וכבר תקבל דו"ח. ושאר המצוות שאתה עושה לא יעזרו לך כי עברת על חוק ה', וזה לא בטיחותי לא לגוף ולא לנשמה'. שמע זאת אותו שוטר, והבין שהוא בעצמו "לא שומר חוק"...

לפעמים האדם חושב שגם אם הוא לא מקיים את כל המצוות זה בסדר... אבל הפרשה שלנו, פרשת "חקת", מלשון 'חקיקה' שכן אנו צריכות לחקוק את מצוות התורה בלבנו ולהשתדל שלא לעבור על שום מצווה וכן לא לעשות שום עבירה. ודאי שחקוק על לבנו שלא נשתה רעל, נכון? גם אם נהיה צמאות מאוד ותונח לפנינו כוס צבעונית עם ריח נעים - לא נשתה ממנה אם אנחנו יודעות שיש בה רעל! וכך צריך להיות חקוק בתוכנו שעבירה היא כמו רעל של ממש בעבור הנשמה... והרי הנשמה שלנו טהורה היא! ואנו מחויבות לעשות הכל כדי לשמור עליה טהורה וזכה כמו שקיבלנו אותה. בפרשה כתוב "זאת חקת התורה" - חוק הוא לא תמיד דבר שהשכל מבין. אבל גם מצוות וחוקים אנו מחויבות לקיים גם אם השכל שלנו אינו מבין את הטעם - כדוגמת מצוות שעטנז. כל אדם בר דעת מבין שאדם שעבר עבירה שצריך לשבת בגללה במאסר ממושך - גם אם יבכה ויבקש סליחה מהשופט, זה לא יעזור! שכן "חוק זה חוק". אם כן, איך יתכן שכשאתם עוברים על דברי ה' יתברך, על ידי בקשת סליחה הכל ימחק? הרי על עבירות צריך לשלם! על כך אומר דוד המלך בתהילים: "רחוק מרשעים ישועה כי חוקך לא דרשו". התשובה היא הישועה הכי גדולה של האדם שעושה עבירות, והרשעים רחוקים מישועה שזו התשובה! ולמה הם רחוקים ממנה? כי "חוקים לא דרשו"... הם לא חושבים שהתשובה היא דבר שכלי והגיוני ולכן אינם שבים בתשובה... אנחנו נזכה להבין אחרת ולשמור בסיעתא דשמיא את כל המצוות כולן!

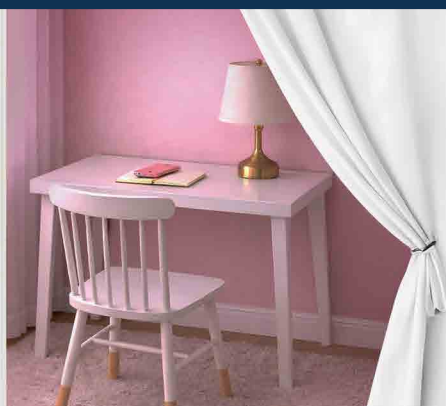
שבת שלום!

בזמנך הפנוי
בבית | ללא נסיון
מתאים לכל גיל

לפרטים והתקרבות <
055-6-888-010

ארגון "ענפים",
בנשיאות הרב
יגאל כהן שליט"א,
מזמין אותך לקחת
חלק במיזם מרגש
של קירוב לבבות
"חברותא טלפונית"
שיחת טלפון שבועית
בהתנדבות עם בנות
שמפגשות להתחזק

טוב להיות קרובה

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

גיל

ההתבגרות (ד)

נמשיך בס"ד לדון בנושא הנפלא - גיל ההתבגרות.

הילד המתבגר עלול לפגוע ולזלזל בהוריו ח"ו, ואף להתחצף אליהם. עלינו כהורים להתעלם, לא לראות, לא לשמוע, ובעיקר לא להיפגע, לא לפרש כפגיעה אישית, כי הנזק הוא עצום ונורא.

על ההורים לזכור שזה ההזדמנות ל-'דוגמא אישית' להיות הורים בוגרים, בכל מקרה ובכל מצב לא נגררים אחר הילד, לא מחקים את ההתנהגות שלו, לא מדברים ב-'שפה' שלו, לא יורדים לסגנון דיבור שלו.

גם אם הילד הרים את הטון, ההורים צריכים לשמור על טון רגוע, ולזכור את דברי החכם מכל אדם שלמה המלך ע"ה: "לשון רכה תשבר גרם" (משלי פרק כה פסוק טו). ההיפך אתם תנצחו, אתם תובילו אותו בענק אליכם, אם תשמרו על קור רוח, הוא מאבד שליטה והם שומרים על שליטה עצמית.

גם אם נראה שהוא כאילו חזק וחסין, הוא רגיש ופגיע יותר, יותר, בהתנהגות המזולזלת שלו הוא בעצם אומר, אני רוצה אתכם, אני רוצה שתעזרו לי, תדמינו אותו באותו רגע צועק בדיוק הפוך: אבא ואמר אני אוהב אתכם, אני רוצה חיבוק, אני רוצה אהבה.

הילד המתבגר רגיש מאד לפרטיות ולכבוד, זה חשוב וחיוני עבורו מאד, אבל הוא גם זקוק לזה בשביל ההתפתחות וההתקדמות בחיים. על ההורים להמנע מלהתערב בחייו הפרטיים והאישיים בכל דבר ודבר, שכמובן לא נוגד את כללי וחוקי הבית, וגם כגון אלו צריך בחכמה ובתבונה, כי התערבות פוגע בו ומרחיק אותו מהקן הביתי.

על ההורים להיות עניינים ושכליים, לא לרדת לרזולוציות שלא מתאימים.

חשוב לדעת: שההורים הם הכח העוצמה והחוסן של הילד, נזהר מהתגובות המיידיות שלנו.

ומאד להזהר מלתת הרצאות, הילד המתבגר שבע מהרצאות ונאומים בנושאים החשובים לנו, הוא שומע בבית ובמוסד החינוכי אין ספור הרצאות ונאומים, הוא מתעייף, משתעמם ומאבד ענין.

אני רוצה לסיים את הנושא החשוב שאין בארבעה מאמרים כדי להקיף נושא כזה ענק, אבל לא להתיימש גם אם נכשלנו בכל הכלים שקראנו, נישא שוב תפילה ונשתדל לעשות את המיירב, והקב"ה יתן שנוכח לנחת דקדושה מכל יוצאי חלצינו אכ"ר.

שבת שלום ומבורך

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מרצה ומטפל זוגי

"חוקה חקקתי": כשנגמר ההיגיון ומתחילה הקבלה

"אני פשוט לא מצליחה להבין את זה! למה הוא חייב לעבור על כל הבית ולבדוק שהחלונות נעולים שלוש פעמים לפני שאנחנו יוצאים, גם כשאנחנו מאחרים?", קבלה באוזניי מיכל. גל, בעלה, משך בכתפיו: "אני יודע שזה לא רציונלי, אבל בלי זה אני פשוט לא רגוע". במשך שנים מיכל ניסתה להילחם ב"שיגעון" הזה. היא הביאה הוכחות סטטיסטיות, הראתה לו שהשכונה בטוחה, וניסתה "לוגית" לשחרר אותו מההרגל. אבל ככל שהיא לחצה יותר, גל הפך ליותר לחוץ ומבוצר. המאבק הזה, שבו אנו מנסים להכניס את עולמו הפנימי של בן הזוג לתבניות ההיגיון שלנו, הוא מתכון בטוח למרידות ותחושת דחייה.

בפרשת חקת אנו פוגשים את מצוות הפרה האדומה, המוגדרת כ"חוק": "זאת חקת התורה".

חז"ל מסבירים שזהו ציווי שאין לו הסבר לוגי - הוא מטהר את הטמאים ומטמאת את הטהורים.

הקב"ה אומר לנו: "חוקה חקקתי, גזירה גזרתי, ואין לך רשות להרהר אחריה".

הפרה האדומה מלמדת אותנו שישנם רבדים במציאות שפשוט "קיימים", והניסיון לפצח אותם בכלים של היגיון קר רק מחטיא את המטרה. יש רגעים שבהם הדבר היחיד שנדרש מאיתנו הוא ציות מתוך אמון, גם כשזה נראה הפוך מכל ההיגיון.

בעולם הטיפול, ובמיוחד בגישות כמו DBT, אנו משתמשים במושג "קבלה רדיקלית" (Radical Acceptance).

הרעיון הוא להפסיק להשקיע אנרגיה במלחמה במציאות שאיננו יכולים לשנות, ופשוט לקבל אותה כנתון. בזוגיות, זה אומר להבין שבן הזוג שלי הוא לא "בעיה שצריך לפתור", אלא אדם עם "חוקים" פנימיים משלו - פחדים, הרגלים ותגובות רגשיות שלא תמיד מסתנכרנים עם האקסל שלנו. כשאנחנו דורשים ממישהו להיות "הגייון" כתנאי לאהבה שלנו, אנחנו למעשה אומרים לו: "אני מוכן לקבל אותך רק אם תהיה העתק שלי".

כשמיכל הבינה בחדר הייעוץ שסבב הנעילה של גל הוא ה"חוקה" הפרטית שלו - צורך פנימי עמוק שאינו זקוק לאישור לוגי - משהו נרגע. היא הפסיקה להיות ה"שופטת" שמחפשת היגיון, והפכה לבת זוג שפשוט "מארחת" את המורכבות שלו. הפלא הוא שדווקא כשהלחץ להשתנות נפסק, והקבלה הרדיקלית נכנסה הביתה, גל הרגיש בטוח מספיק כדי להרפות מעט מההרגל בעצמו.

הקבלה היא זו שיצרה את הטהרה, לא ההוכחה.

הפרשה מלמדת אותנו שאהבה בוגרת נמדדת ביכולת להגיד: "אני אולי לא מבין למה אתה פועל כך, אבל אני מקבל את זה כחלק מהחוקה של נשמתך". בניית בית של שלום אינה דורשת מאיתנו להסכים על הכל או להבין הכל, אלא להסכים לקבל את ה"חוקים" האחד של השני ללא הרהור. כשאנחנו משחררים את הדרישה שבן הזוג יהיה הגיוני לפי הסטנדרטים שלנו, אנו מפנים מקום לחיבור עמוק ויציב - כזה שמבוסס על קבלה מוחלטת של האדם כפי שהוא, על כל החוקות והגזירות המופלאות המרכיבות אותו.

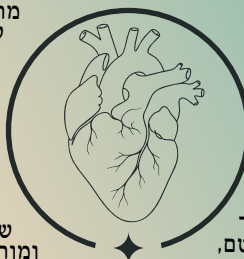
טעמי + המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

טעם ברכת אשר יצר

השבו נלמד יחד על ההשפעה המיוחדת והמועילה

שיכולים להרוויח מברכת אשר יצר, מה שתיקנו לנו רבותינו לאומרה כידוע, ראשית נלמד את פירושה בקצרה, יצר את האדם בחכמה - פרושו שהרי אם ניקח בלון מלא רוח, ונעשה חריץ הכי קטן כל הרוח תצא, והאדם חי מהרוח שיש בתוכו, ואע"פ שהאדם מלא בחורים עדיין נשמרת רוחו, וזה חכמה פלאית נגד הטבע. נקבים נקבים - פרושו הנקבים שבגוף פה וחוטם, והנקבים שע"י מוציא הפסולת, חלולים חלולים - פרושו כגון לב מעיים וכדו' דהיינו אברים שיש בהם חלל, ונכפלו המילים כנגד ריבוי הנקבים והחלולים שבגוף. שאם יסתם אחד מהם - דהיינו אם יסתם אחד מהנקבים כגון הנ"ל שאז לא יוכל לנשום

או לאכול ולשתות, או לא יוכל להוציא פסולת גופו. או אם יפתח אחד מהם - אם חלילה נעשה נפתח חריץ בלבו ונפרץ החלל, או במעיים או בריאות, מהר מאוד ימות האדם, ולא יוכל להתקיים. רופא - שמתמיד בריאות כל האברים. כל בשר ומפליא לעשות - שהתינוק במעי אימו פיו סגור, וכרסו פתוח, שאם לא כן מיד מת, וברגע שיוצא לאויר העולם פיו נפתח וכרסו נסגרת, שאם לא כן מיד מת.

נמצא שבאופן שבכלל לא מובן מאליו ה' יתברך בחכמה מופלאה, מזמן לנו אוכל, ובריאות שנצליח לאכול, והגוף שומר את החלקים הטובים במזון, ופולט את הפסולת, ע"י הפעלה של אלפי מערכות בגוף האדם, שאין אנו עושים כלום עבורם, הכל בידי הקב"ה, ולצערנו אנו מתרגלים לזה, והכל מובן מאליו, ויורדת ההודאה לקב"ה, כי מרגישים שמה הוא כבר נותן?!, וכדי לשמר את ההתפעלות ותחושת הנתינה שלו, תיקנו חז"ל שאחרי כל פעם שהגוף פלט פסולת, ומורגשת ההשתמשות בכל מערכות הנקבים והחלולים, לברך ולרענן את טוב הקב"ה עלינו, שנותן לנו מתנת חיים, ובכך מתעצמת אהבתנו אליו, ובטחוננו בו, שכשם שמתמיד בריאותנו על אף המורכבות שבה, כך ישלים כל מחסורנו, והאדם שחי בתחושה זו, חייו שונים מאוד מחיי המתרגל לטוב ה' בעצם בריאותו.

משא במסע החיים

המסע של איתן והמדריך שלו, יאיר, ברחבי רמת הגולן, היה מאתגר במיוחד. באחד הימים, הדרך נחסמה על ידי נהר גועש וסוער. לאחר שעות של מאמץ ויצירתיות, איתן הצליח לבנות רפסודה חזקה

מענפים וגזעים, ובזכותה הם חצו את הזרם המסוכן בשלום והגיעו לגדה השנייה.

איתן היה גאה ביצירה שלו, העמים אותה על גבו והתכוון להמשיך לצעוד אל תוך היער הסבוך עם המשא הכבד.

יאיר הביט בו בפליאה. "איתן, מה אתה עושה? למה אתה סוחב את העצים האלה על הגב?"

"הרפסודה הזו הצילה אותנו!", ענה איתן כשהוא נוטף זיעה תחת הכובד. "איך אפשר פשוט לנטוש אותה כאן? היא חילצה אותי מהמשיב - היא חלק מהמסע שלי עכשיו!"

יאיר נעצר, הסתכל לו בעיניים ושאל: "תגי, באמת נראה לך הגיוני לסחוב את הרפסודה הזו הלאה?"

השיב איתן: "אם אנחנו עלולים להיתקל בנהר נוסף, זה בהחלט הגיוני בעיניי לסחוב את קרש ההצלה שלי איתי!"

חיך יאיר ואמר: "אז בדיוק בשביל זה אני המדריך שלך, כדי לגלות לך - שמכאן והלאה יש רק עלייה להר! כשאין הר, הרפסודה הזו היא כבר לא כלי הצלה אלא משא כבד שיעכב אותך וישאיר לך צלקות על הגב לחינם."

איתן הבין. הוא שחרר את החבלים, הניח את העצים, ולקח איתו הלאה רק את הבטחון שהוא מסוגל לבנות רפסודה כזו שוב, אם אי פעם יצטרך.

נקודה למחשבה: כולנו צולחים בחיים משברים וקשיים. ההבדל בין לסחוב את העבר לבין ללמוד ממנו, הוא עצום. כאשר אנחנו לומדים תובנות מהעבר ומתחשלים, אנחנו נושאים את "הרפסודה" (התובנה) ככלי חכם לאתגר הבא. אבל כאשר אנחנו לא מסיקים מסקנות וממשיכים להיאחז בטראומות, בפחדים ובכאב במקומות שהם כבר לא רלוונטיים - אנחנו פשוט נושאים עלינו צלקות מהעבר לחינם.

קחו איתכם את הלקח, ותשאירו את המועקה מאחור.

קרוב רחוק
הרב שמעון מאמו
מדור ייחודי לנוער המתקרב

I believe in you

לכל אדם באשר הוא ישנם אתגרים שאיתם הוא מתמודד במהלך חייו: לאחד זה בעיניי בריאות, השני בפרנסה, והשלישי במשבר בשלום בית, וכן על זה הדרך. יהודי מאמין יודע שהדרך הנכונה להתמודד ולהצליח - ולא להיכנע לקשיים שבדרך - היא האמונה התמימה בבורא עולם, שהוא זה שמנהל את העולם בדרך מיוחדת ומדויקת.

התקופות הלא-ברורות בחיים נקראות, גם בלשון בני האדם וגם בשפה מתוך המקורות, "חושך" או "לילה". הפסוק המפורסם אותו כתב דוד המלך בספר תהילים הוא: "להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות".

בבוקר, כשהכל נראה בהיר ומוכן לנו, אנו אומרים חסדים - אלו השירות והתשבחות לבורא עולם על הטוב הנגלה והברור לנו. אך על המצבים שיש לנו בהם סימני שאלה, כשהכל נראה ממש לילה - שם מגיעה הדרשה מאיתנו להאמין שהכל בהשגחה פרטית ולטובתנו המלאה.

כמו שאמר רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א: "במקום שבו נגמר השכל מתחילה האמונה".

אך שאלה מאוד עוצמתית עולה על פסוק זה: לכאורה, כמו שכתבתי, כשאדם עובר קושי במהלך חייו - הוא זה שנדרש להאמין בבורא עולם. אם כך, מה שייך הלשון בפסוק "ואמונתך"? הרי לפי לשון זו, האמונה מיוחסת לבורא עולם. אילו היינו רוצים לומר שאנו מאמינים בזמנים הקשים, היה נכון יותר שדוד המלך ע"ה היה כותב "ואמונתנו בלילות".

שאלה זו נשאל האדמו"ר בעל "עקדת יצחק" מאלכסנדר בימי השואה הקשים, בהם נרצחו למעלה מ-6 מיליון יהודים באכזריות רבה.

השיב האדמו"ר תשובה מיוחדת, שבכחה - לדעתי - להעניק כח ועידוד רב לכל אדם השרוי בתקופה מאתגרת:

אמר האדמו"ר לתלמידיו - כוננת דוד המלך במילים "ואמונתך" היא להעביר אלינו את המסר, שכל יהודי ויהודייה שעוברים דבר קשה במהלך חייהם חייבים לזכור, שבזמן עולם כבדוד ובעצמו הוא זה שהחליט בדיוק איזה קושי יגיע, באיזו רמה יהיה הניסיון - והוא מאמין בנו שנצליח לעמוד בו.

הקב"ה צופה בנו בשעת הניסיון, ולוחש לנו באוזן: "אני מאמין בך שאתה תנצח".

הקב"ה לעולם לא מנסה אדם בניסיון שאינו יכול לעמוד בו.

הסבר נפלא זה לא רק שמיישב את השאלה על לשונו של דוד המלך, אלא גם נותן לנו את האומץ להילחם בקשיים ולהאמין בשני יסודות מרכזיים:

א. בורא עולם שלח לי את הניסיון.

ב. הוא מאמין שאני אנצח.

שבת שלום

סרקו את הקוד

בספר 'שער הבטחון המבואר' של הרב יגאל כהן תמצאו תשובות אמיתיות לנשמה
תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.

כל מה שצריך זה
רגיעה לנשמה

יאוש, שינוי, רצון!

אתמול סיימתי שיעור תורה בחולון, ולאחר השיעור ניגש אליי בחור צעיר ואמר:

"הרב, זו הפעם הראשונה שלי בשיעור תורה. אפשר לדבר איתך?" הוא סיפר שבמשך חמש שנים הוא מתמודד עם הרגלים שליליים שקשה לו להשתחרר מהם. בהתחלה מדברים קטנים, ולאט לאט נשאב למקומות שפגעו בו. היום הוא בן 22, ולא יודע איך לצאת מזה. הוא אמר לי בקול רועד: "כשאני יוצא מפה, אני חוזר שוב לאותם הרגלים".

שאלתי אם ההורים יודעים, וענה - שלא. והוא הוסיף: שגדל בסביבה לא פשוטה, ומשם הכל התחיל...

הוא היה שבור ומיואש. שאלתי אותו: אתה באמת רוצה לצאת מזה? הוא ענה: ניסיתי כבר כמה מסגרות שונות, שום דבר לא עזר לי. אמרתי לו: אם היו מציעים לך סכום כסף גדול מאוד, בתנאי שלא תחזור להרגלים הישנים במשך שנה - היית מצליח? "ברור שכן"... ענה מיד. אמרתי לו: אם ככה, תבין שיש בך כח. אתה יכול להשתנות. לפעמים האדם אומר "אני לא יכול", אבל האמת היא שהוא עדיין לא החליט באמת".

הוא שתק ובכה, אבל היה שם רגע של אמת.

ומכאן המסר לכולנו: כמה פעמים אדם אומר -

אני לא יכול להשתנות. אני לא יכול לעזוב הרגל ישן. אני לא יכול להתחזק. אבל האמת היא - שאפשר.

צריך רצון, החלטה והתמדה. וכמו שנאמר: "שבע יפול צדיק וקם" (משלי כ"ד, ט"ז). - הגדלות היא לא לא ליפול, אלא לדעת לקום שוב ושוב. ועוד אמרו חז"ל: "יגעת ומצאת תאמין" (מגילה ו' ע"ב), - מי שמתאמץ באמת, בסוף זוכה להצלחה. מי שרוצה שלום בית טוב יותר - צריך לעבוד על זה. מי שרוצה לתקן מידות - צריך להתאמץ. מי שרוצה להתקרב לה' - צריך לעשות צעד ראשון. צריך להפסיק לומר: "אני לא יכול", ולהתחיל לומר: "אני רוצה". כי מי שרוצה באמת - מצליח.

חירוק לנוער

הרב דוד פריז
ראש "מרכז התחברות" ר"ג
תשועה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב: אשתי הולכת בלבוש לא צנוע, אני משתדל להעיר לה בעדינות ובכל פעם זה נגמר במריבה קשה ומתישה, כיצד עליי לנהוג מולה בעניין הזה? תשובה: בדרך כלל אסור להעיר לאשה על לבוש! זה לא אפקטיבי בשום צורה, זה מרחיק ולא מועיל במאומה. אם היה לנו את היראת שמים של החפץ חיים היה מותר לנו להעיר כי זה מגיע ממקום טהור ועמוק, אך לצערי אני מנחש ואולי בטוח שאתה לא מעיר לנשים לא צנועות ברחוב על לבושן הפרובוקטיבי, ואני שואל מדוע? הלא אם רצונך למנוע צער מהבורא יתברך הרי אין הבדל בין אשתך לאשה מהרחוב? שתיהן עושות צער לבורא עולם באותה מידה! מה נותן לך את הצורך והדחף להעיר לאשתך דווקא? תשובה: הבושה שאתה מתבייש שיראו את אשתך הולכת לא בדרך שלך... כלומר אנחנו לפעמים חסים על כבודנו באיטלה כאילו אנו דואגים לבורא עולם ולכן הדברים לא מתקבלים על לב השומעים/ות...

העצה היעוצה הנכונה והחכימה: כשרעיתך הצדקת תחליטי יום אחד בטעות... לשים בגד צנוע, אותו היום יהיה יום טוב! דבר ראשון תחמיא לה שהיא האשה היפה ביותר בתבל (לא לדבר בכלל על צניעות! רק על יופי) ואז אתה מבקש ממנה באותו היום להכין לה אוכל טעים שהיא אוהבת או להזמין אותה לארוחה טעימה במסעדה שהיא אוהבת, וכו' כיד ה' הטובה עליך...

מכיון שאשתך אוהבת אותך ורוצה לרצות אותך (בדיוק כמו שאתה אוהב אותה ורוצה לרצות אותה), בע"ה באופן אוטומטי היא תתחיל להשתנות וליישר איתך קו. בהצלחה.

נב. מחובתי לציין שיש מקרים שכן צריך להעיר בעדינות ובצורה חכמה (שיטת הסנדיץ') וכל מקרה לגופו בהצלחה.

שאלה: שלום וברכה לכבוד הרב: חזרנו בתשובה לפני 22 שנה ואנחנו מנהלים בית חרדי לכל דבר ועניין, כעת עברנו דירה ל... ולא מקבלים את הבת שלנו לסמינר כי הם גילו שאנחנו בעלי תשובה, האם להילחם על סמינר חרדי או להתפשר? תשובה: שאלה ששורפת את הלב! לצערי העניין הזה לא מתוקן בציבור החרדי! למעשה: אם הרמה הרוחנית והאינטלקטואלית של הבת מתאימה לסמינר, לעניות דעתי לא כדאי לוותר בקלות. סמינר איכותי זה חשוב מאוד. כדאי להפעיל עסקנים ורבנים שיעשו את העבודה מול המנהלים (שיחזרו בתשובה אכ"ר) ועם זאת לא להבליט לבחורה את המלחמה כדי לא לפגוע בביטחון העצמי שלה, אלא לפעול בכל החזיתות בחכמה, ובורא עולם יעזור.

בהצלחה

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafam3@gmail.com

הרצון עושה את זה

שבת שלום חברים,

במשנה נאמר: וְאַתֶּם, מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם שְׂכָר הָרֶבֶה כְּאֵלוֹ עֲשִׂיתֶם.

מה זה אומר? שגם אם רצינו לעשות מצווה ולא הספקנו או לא הצלחנו, בורא עולם מחשיב את הרצון שלנו כאילו עשינו את המעשה עצמו.

זה מסר מדהים: מה שבאמת חשוב הוא לא רק מה שאנחנו עושים, אלא גם מה שאנחנו מרגישים ורוצים לעשות. השאיפה שלנו לטוב - הרצון להתקרב, להיות טובים, לעשות מצווה - היא כבר מעשה בפני עצמו.

כל פעם שאנחנו שואפים לעשות טוב, גם אם זה

קשה או לא מושלם, בורא עולם רואה ומעריך את הכוונה שלנו. זה נותן לנו אומץ: לא לפחד מלנסות, לא לדחות, לא לחשוב "אני לא מספיק טוב". הרצון שלנו חשוב - הוא מה שמוביל אותנו קדימה.

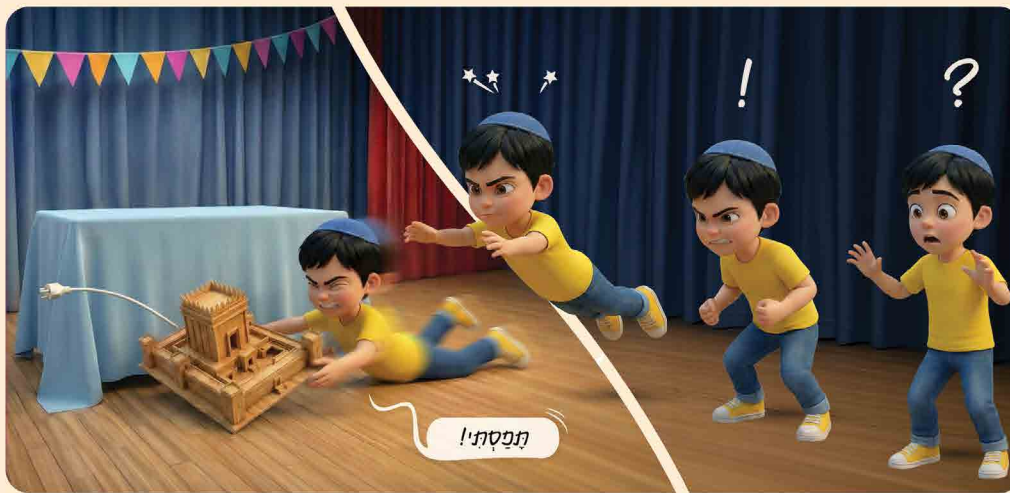
אז בואו השבוע נזכור: כל רצון טוב, כל ניסיון, כל מחשבה על מצווה - נחשבים, ומביאים שכר גדול. השאיפה שלנו היא הכח שלנו להתחבר לבורא עולם ולעשות טוב בעולם.

שבת שלום ומבורך

הרב יהונתן פרטוש
רב בשיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תקציר מעמוד 7:

יגל בוחר להתגבר. הוא רץ למחסן ומביא את הכבל האבוד כדי להציל לאורי את ההפתעה!

אבל הכבל קצר מדי, וכשהשרת מנסה למתוח אותו... דגם העץ הענק מאבד שיווי משקל ועומד להתרסק!

נראה אותך

חידה מהו הספר האחרון בתנ"ך?

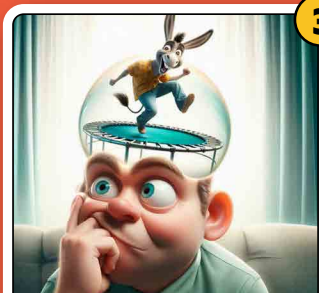
תשובה מפרשת אחרי-קדושים רבנו יוסף חיים.

הילד/ה הזוכה עידו מנשה מרעננה

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

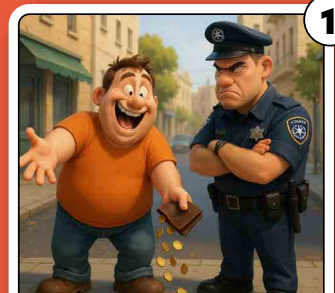
anafeamalon@gmail.com

לא הייתי צריך לענות מיד

אני לא מרוויח מזה כלום

אני באמת לא פגעתי באף אחד

פרשת שבוע **אורח**

פרשת חקת פותחת במצווה המסתורית ביותר בתורה - פרה אדומה. לוקחים פרה אדומה שלמה, שורפים אותה, ואת האפר שלה מערבבים במים. המים האלה מטהרים אדם שנטמא, אבל באותו זמן מטמאים את הכהן שעוסק בהכנתם. טמא נעשה טהור, וטהור נעשה טמא - זה לא הגיוני בכלל!

וכאן בדיוק נמצאת הנקודה המרכזית של הפרשה. ה' אמר לנו לקיים את המצווה הזו לא כי אנחנו מבינים אותה, אלא כי הוא ביקש זאת מאיתנו. זוהי חוקה - מצווה שמקיימים מתוך אמונה ואהבה, גם בלי להבין את

הסיבה. זה דווקא מראה עד כמה האמונה שלנו עמוקה ואמיתית. קל לקיים מצווה שמבינים אותה. הרבה יותר מיוחד לקיים מצווה רק כי ה' ביקש.

ליבי: לב: האם מתר להתפלל תפלה עם פיג'מה?

יגל: שְׁאֵלָה יְפֹהֶפֶיָּה. בְּאֶמֶת אֵין אֶסּוּר לְהִתְפַּלֵּל עִם פִּיגִ'מָּה, אֲבָל זֶה לֹא רְאוּי וְלֹא מִכְבָּד לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי אָבָא שְׁלֵנוּ, שֶׁהוּא גַם מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים כָּךְ. אֲלֵא אִם כֵּן הוּא חוֹלָה אוֹ קָלָשׁ, אֲבָל טוֹב שְׁיִלְבֹּשׁ חִלּוּק אוֹ מַעִיל עַל הַפִּיגִ'מָּה. וְלָכֵן יְלָדִים יִקְרִים לֹא לְהִתְעַצֵּל לְהִתְלַבֵּשׁ, אֲלֵא לְהַפְדֹּ, נִזְכָּר שֶׁ' יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, וְהוּא יוֹדֵעַ מַה אֲתָה צְרִיךְ. וְמָה חֹסֵר לָךְ. וְהוּא יוֹדֵעַ גַּם אֵת הַמַּאמֵץ וְהַחֲשִׁיבוּת שֶׁלָּךְ כִּלְפָיו. בְּאוֹתָהּ מִדָּה ה' יִתְבָּרַךְ יִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ פִּי כֹמֶה וְכֹמֶה.

יָגַל וְלִבִּי: לָכוּ יְלָדִים מִתּוֹקִים חֲזָקוּ, אֲמָצוּ וְהִצְלִיחוּ.
נִתְרָאָה בְּשָׁבוֹעַ הַבָּא אִם יִרְצָה ה'.

ילדים יקרים, לפעמים ההורים מבקשים מאיתנו לעשות דברים שאנחנו לא לגמרי מבינים למה. ללכת לישון מוקדם, לאכול דווקא ירקות ולא ממתקים, לא לריב עם האח או האחיות. ה' רוצה שנלמד מפרה אדומה - שלפעמים לסמוך על מי שאוהב אותנו, גם בלי להבין הכל, זה הדבר החכם והיפה ביותר שאפשר לעשות!

מצאו 10 הז'לים

מהו

הפסוק למסע צהלה

הילד/ה הזוכה
יצחק וקסמן
מגבעת זאב

תשובה מפרשת
אחרי-קדושים:

"ולפני ענור לא תתן מקל"

יודעים את התשובה
שלחו לנו כתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

מטבעות זהב, המפקיד מיד התכופך ואסף את מטבעותיו, אמר לו בר תלמיון לקט לקט-את שלך אתה מלקט! וכך גילו בית הדין שבר-תלמיון היה אדם רמאי ולא ישר שרימה אותם, על ידי שלקח את המקל שלו, ועשה בו חור ארוך ומילא אותו בכל מטבעות הזהב שהפקידו בידו, וסתם את החור. וכך הבינו כולם שאסור לשקר אפילו בדרך של אמת. אלא צריך להיות ישרים ונאמנים באמת.

סיפורי צדיקים

מקל עם מטבעות זהב

מעשה באדם אחד, שהיו לו 100 מטבעות זהב, יום אחד, היה צריך ללכת לאיזה מקום, היה לו שכן שקראו לו, בר-תלמיון תמיד חשב האיש ששכן זה הוא אדם ישר ונאמן ולכן הפקיד בידו את מטבעות הזהב שישמור עליהם עד שיחזור. כשחזר, ביקש בחזרה את כספו, אך בר תלמיון טען שלא הפקיד בידו שום דבר, נבהל אותו האיש וכעס על כך ומיד אמר לשכנו בר-תלמיון, שיבוא איתו לבית דין וישבע שאין בידו כלום. כשהגיעו לבית הדין הגיע בר-תלמיון ובידו מקל, ביקשו ממנו הדיינים שישבע שהחזיר את המתבעות, הסכים בחפץ לב, וכשבא להישבע ביקש משכינו המפקיד שיחזיק לרגע את המקל שלו, כדי שידיו יהיו פנויים להחזיק את ספר התורה ולהשבע. ואז נשבע בפני בית הדין שכבר החזיר לשכנו את כל כספו. כששמע זאת השכן כעס מאד, ומרוב כעס זרק את המקל לארץ, כשנפל המקל, נדהמו כולם וראו שהמקל נשבר ויצאו ממנו הרבה

שמואל
קורייב

נאמנות הבריא

חזיר בר

חיה חזקה וזהירה בטבע

חזיר הבר הוא חיה חזקה שה' יתברך ברא עם יכולות השוואת מרשימות. הוא חי ביערות, שדות ואזורים פתוחים, ולעיתים גם ליד מקומות ישוב.

גופו מכסה שער עבה שעוזר לו להתמודד עם מזג אוויר משתנה. יש לו חרטום חזק שבו הוא חופר באדמה כדי למצא מזון. הוא אוכל שרשים, פירות, חרקים ולעיתים גם מזון מן החי. חוש הריח שלו מפתח מאוד ועוזר לו לאתר מזון גם מתחת לאדמה.

הוא חיה חכמה וזהירה, ובדרך כלל נמנע ממגע עם בני אדם. כאשר הוא מרגיש סכנה, הוא יכול לרוץ במהירות רבה. לזכרים יש ניבים חדים שמשתמשים להגנה.

הנקבות חיות בקבוצות עם הגורים ודואגות להם במסירות. הגורים נולדים עם פסים על הגוף שעוזרים להם להסתתר.

חזירי בר פעילים בעקר בלילה או בשעות קרירות יותר. הם תורמים

לטבע בכך שהם מערפבים האדמה ומפזרים בה זרעים. לזכרים ניבים מאיימים, רב הזמן הם רק מחפשים מזון ושקט.

חשוב לזכר שהם חלק מהמערכת שה' יצר בעולם המדהים שברא לנו.

ההתבוננות בהם מזכירה לנו את הכוח והחכמה שבבורא ובבריאה.

בונים
אמפרייה
לכבוד בורא
עולם

**קדישת
יגל ליבני**
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

**קליניקה
לטיפול בחיילים
פוסט טראומה
ברוח היהדות**

**ישיבה לצעירים
ומעון יום לילדים**

**אולם מרכזי
לשיעורי הרב
כ-1500 מקומות**

**בית תמחוי
"המסעדה"**

**ישיבה
של 1200 בחורים**

**סלי מזון
למשפחות נזקקות**

**בית מדרש
מפואר**

היו שותפים בפעילויות הרב

**סכום אחר
לתרומה**

מטר
720 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

**חצי
מטר**
360 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

**רבע
מטר**
180 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לעילוי נשמת
הרב אריה עובדיה בן עזיזה

להצלחת
סיון בת יפה והילדים

להצלחת
אריאל שרה בת דנה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה